

4. október 2020

Mt 21, 33 – 43

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešné evanjelium sa nám ešte raz prihovára témou spásy. Slovo spása aj pre väčšinu dnešných kresťanov už predstavuje určitý problém. Mnohým nič nehovorí. (Starší z nás si ešte pamätajú katechizmovú otázku „prečo veríme?“ s odpoveďou: „aby sme boli spasení, aby sme tak do neba prišli.“) Kedysi to bolo samozrejmé, dnes nás už ale otázka spásy skôr privádza do rozpakov. Napriek tomu sa pýtame čo máme z viery v Boha, čo viera dáva nášmu životu. Pretože aj v duchovnej oblasti nás zaujíma náš vlastný ošoh.

S tým súvisí aj otázka, ktoré z rozdielnych náboženstiev je to pravé. Izraeliti boli dlho presvedčení, že oni sú tým vyvoleným národom, ktorý dostal od Boha prisľúbenie. To vyvolenie ale nemalo byť vyvolením na úkor iných, skôr vyvolením pre iných. Stali sa vyvoleným národom preto, aby mohli priniesť spásu aj ostatným národom. Za čias Ježiša to tak nefungovalo a preto Ježiš karhal duchovných vodcov vtedajšieho Izraela, ktorí mali priviesť Izrael k duchovnej úrode, napomínal ich za stagnáciu. K tejto kritike patria aj Ježišove podobenstvá o vinohradníkoch, ktorí chceli ulúpiť vinicu, alebo o synoch, ktorí mali ísť pracovať do vinice.

Okrem obrazu vinice tu Ježiš hovorí aj o základnom kameni. Je to citácia žalmu 118, kde sa hovorí o kameni, ktorí stavitelia zavrhli. Prvá cirkev v tomto kameni spoznala práve Ježiša, z ktorého sa stal základ nového spoločenstva.

Medzičasom sme sa začali už my kresťania pokladať za nový vyvolený boží ľud. A tak v tom podobenstve môžeme nájsť aj sami seba, inšpiráciu pre náš duchovný život. Ani pre nás spása nemá znamenať len zúženie na individuálnu záchranu vo večnosti, skôr nám chce pripomenúť našu zodpovednosť za iných, aj za tento svet. Spása nás tak trochu vracia z večnosti do času tu a teraz, do dejín, pripomína nám aj tento svet. To ale neznamená zosvetštenie, zabudnutie na Boha. To skôr znamená hľadanie Boha v našom živote tu a teraz. To znamená otvorenie sa pre život spoločenstva.

Je to aj výzva pre dnešný svet, v ktorom síce vládne blahobyť, ale ľudia sú viac ako kedykoľvek predtým osamelí. Hriechom dneška je egoistické zúženie záujmu na môj svet tu a teraz. Paradoxne týmto nenachádzame šťastie, pretože zabúdame nielen na hlbšie hodnoty, ale aj na druhého človeka, na spoločenstvo. Nezriedka stáva, že tí, ktorým vlastne nič nechýba sú vo svojom vnútri nespokojní, nešťastní. Pretože nie všetko vieme dosiahnuť sami.

V Tv som včera videl dokument o tzv. Cenacole – spoločenstvách v rôznych štátoch pre chlapcov, majúcich problémy s drogami a alkoholom. Založila ich talianska rehoľná sestra Elvíra. Aj tam sa ukázalo, že paradoxne tí, ktorí hľadali svoje šťastie za každú cenu, aj za pomoci drogy, ho nevedeli nájsť, ba dostali sa tak na pokraj života a smrti. Ešte väčším paradoxom až zázrakom je, že šťastie, spokojnosť našli vtedy, keď sa zriekli všetkého a v spoločenstve, v ktorom sa žije skoro až kláštorným spôsobom života nanovo objavili v modlitbe a v práci význam spoločenstva, radosti ktorú dáva spoločenstvo s inými a spoločenstvo s Bohom. Je to radosť, ktorú dáva správne chápaná viera.

Zhodou okolností bola včera ohlásená aj nová spoločenská encyklika terajšieho pápeža Františka nazvaná „Fratelli tutti – Všetci bratia“, ktorá na pozadí súčasných kríz hovorí o budovaní spravodlivejšej spoločnosti, ktorej predpoklad pápež vidí práve v duchu ozajstného spoločenstva.

Ani my teda nebudme len súkromníci, ktorí myslia len na vlastný diel duchovnej úrody, ale snažme sa úrodu prinášať spolu s ostatnými a pre ostatných.